

2. Inspekcije provedene 24. listopada 2007., 3. studenoga 2011. i 31. srpnja 2012. otkrile su značajne probleme u vezi s neispravnim djelovanjem odlagališta Kiato i pretrpanjem toga područja. Dakle, postoji povreda članka 13. i članka 36. stavka 1. Direktive 2008/98/EZ te članka 8., 9. i 12. Direktive 99/31/EZ.

(¹) SL L 312, 22.11.2008, str. 3.-30.

(²) SL L 182, 16.7.1999, str. 1.-19.

Tužba podnesena 19. prosinca 2013. — Europski parlament protiv Vijeća Europske unije

(Predmet C-679/13)

(2014/C 52/56)

Jezik postupka: francuski

Stranke

Tužitelj: Europski parlament (zastupnici: F. Drexler, A. Caiola i M. Pencheva, agenti)

Tuženik: Vijeće Europske unije

Tužbeni zahtjev

— poništiti Provedbenu odluku Vijeća 2013/496/EU od 7. listopada 2013. o podvrgavanju 5-(2- aminopropil) indola mjerama kontrole (¹);

— održati na snazi učinke provedbene odluke Vijeća 2013/496/EU do trenutka kad će biti zamijenjena novim aktom usvojenim u valjanom i propisanom obliku;

— naložiti tuženiku snošenje svih troškova.

Tužbeni razlozi i glavni argumenti

Parlament najprije podsjeća da preambula pobijane odluke upućuje na sljedeće pravne osnove: članak 8. stavak 3. Odluke Vijeća 2005/387/PUP od 10. svibnja 2005. koja se odnosi na razmjenu informacija, na procjenu rizika i na kontrolu novih psihoaktivnih tvari (²) i na Ugovor o funkcioniranju Europske unije. Parlament iz navedenog zaključuje da Vijeće implicitno upućuje na članak 34. stavak 2. točku (c) prijašnjeg Ugovora o Europskoj Uniji.

Parlament navodi dva tužbena razloga u prilog svojoj tužbi za poništenje.

Na prvom mjestu, Parlament navodi da je Vijeće utemeljilo svoju odluku na pravnoj osnovi (članku 34. stavku 2. točki (c) Ugovora o EU koji je stavljen van snage nakon stupanja na snagu Lisabonskog ugovora. Zbog toga bi se pobijana odluka temeljila samo na Odluci 2005/387/PUP. Ova posljednja predstavlja izvedenu pravnu osnovu te je stoga nezakonita.

Na drugom mjestu, te uzimajući u obzir naprijed navedeno, Parlament smatra da je postupak donošenja odluke zahvaćen

bitnim povredama oblika. S jedne strane, ako je bio primjenjiv članak 34. stavak 2. točka (c) Ugovora o EU, trebalo se savjetovati s Parlamentom prije donošenja odluke u skladu s člankom 39. stavkom 1. Ugovora o EU. Međutim Parlament smatra da se nije radilo o tome. S druge strane, ako se smatra da se trebaju primijeniti odredbe iz Lisabonskog ugovora, Parlament smatra da je u svakom slučaju trebao biti uključen u zakonodavni postupak. Parlament u stvari tvrdi da bi u slučaju da podvrgavanje 5-(2- aminopropil) indola čini bitan dio Odluke 2005/387/PUP, zakonodavni postupak bio onaj iz članka 83. stavka 1. Ugovora o FEU, dakle redovni zakonodavni postupak. U drugom slučaju, ako se Odluka 2013/496/UE smatra jedinstvenim uvjetom za izvršenje odluke 2005/387/PUP ili kao mjera koja dopunjuje ili izmjenjuje nebitni dio navedene odluke, postupak koji bi trebalo slijediti bio bi onaj iz članaka 290. i 291. Ugovora o FEU za donošenje provedbenih ili delegiranih akata. U svakom slučaju, budući da Parlament nije bio uključen u donošenje pobijane odluke, navedena je presuda zahvaćena bitnom povredom oblika.

Naposlijetku, u slučaju kada bi Sud odlučio poništiti pobijanu odluku, Parlament smatra da u skladu s člankom 264. drugim podstavkom UFEU-a treba održati na snazi učinke pobijane odluke do trenutka kad će biti zamijenjena novim aktom navedene novim aktom usvojenim u valjanom i propisanom obliku.

(¹) SL L 272, str. 44.

(²) SL L 127, str. 32.

Zahtjev za prethodnu odluku koji je 23. prosinca 2013. uputio Tribunal do Trabalho da Covilhã (Portugal) — Pharmaceuticante-Saúde e Higiene SA i dr. protiv Autoridade Para As Condições do Trabalho (ACT)

(Predmet C-683/13)

(2014/C 52/57)

Jezik postupka: portugalski

Sud koji je uputio zahtjev

Tribunal do Trabalho da Covilhã

Stranke glavnog postupka

Tužitelji: Pharmaceuticante-Saúde e Higiene SA, Domingos Sequeira de Almeida, Luis Mesquita Soares Moutinho, Rui Teixeira Soares de Almeida, André de Carvalho e Sousa

Tuženik: Autoridade Para As Condições do Trabalho (ACT)

Prethodna pitanja

1. Treba li članak 2. Direktive 95/46/EZ (¹) tumačiti na način da pojam „osobni podaci” uključuje evidenciju radnog vremena, to jest naznaku vremena početka i završetka rada svakog radnika s odgovarajućim prekidima i stankama?

2. U slučaju pozitivnog odgovora na prethodno pitanje, nameće li članak 17. stavak 1. Direktive 95/46/EZ državi Portugal obvezu utvrđivanja odgovarajućih tehničkih i organizacijskih mjera za zaštitu osobnih podataka od slučajnog ili nezakonitog uništavanja ili slučajnog gubitka, izmjene, neovlaštenog otkrivanja ili pristupa, posebno kada obrada uključuje prijenos podataka putem mreže?
3. Također, u slučaju pozitivnog odgovora na prethodno pitanje, kada država članica ne donese ni jednu mjeru na temelju članka 17. stavka 1. Direktive 95/46/EZ i kada poslodavac odgovoran za obradu navedenih podataka usvoji sustav s ograničenim pristupom tim podacima, koji ne omogućava nacionalnom tijelu za nadzor uvjeta rada da mu pristupi automatski, treba li načelo nadređenosti prava Unije tumačiti na način da država članica ne može sankcionirati navedeno ponašanje poslodavca?
4. U slučaju negativnog odgovora na prethodno pitanje, iako nije dokazano niti navedeno da podaci iz evidencije u predmetnom slučaju nisu bili izmijenjeni, je li razmjerni zahtjev za trenutačnim stavljanjem na raspolaganje evidencije koja omogućava opći pristup podacima svim stranama u radnom odnosu?

(¹) Direktiva 95/46/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 24. listopada 1995. o zaštiti pojedinaca u vezi s obradom osobnih podataka i o slobodnom protoku takvih podataka (SL L 281, str. 31.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 13., svezak 7., str. 88.).

Žalba koju je 10. siječnja 2014. podnijelo društvo Handelsgesellschaft International mbH & Co KG protiv presude Općeg suda (treće vijeće) od 12. studenoga 2013. donesene u predmetu T-147/12, Wünsche Handelsgesellschaft International mbH & Co KG protiv Europske komisije

(Predmet C-7/14 P)

(2014/C 52/58)

Jezik postupka: njemački

Stranke

Žalitelj: Wünsche Handelsgesellschaft International mbH & Co KG (zastupnici: K. Landry i G. Schwendinger, *Rechtsanwälte*)

Druga stranka u postupku: Europska komisija

Zahtjev

Žalitelj od Suda zahtijeva da:

- ukine presudu Općeg suda (treće vijeće) od 12. studenog 2013. u predmetu T-147/12 u cijelosti i poništi Odluku Komisije REM 02/09 od 16. rujna 2011. (C(2011) 6393 *final*)
- podredno, predmet vrati Općem sudu na ponovno odlučivanje;
- Komisiji naloži snošenje troškova postupka.

Žalbeni razlozi i glavni argumenti

Kao prvi žalbeni razlog, žalitelj navodi da je Opći sud povrijedio članak 220. stavak 2. točku (b) Carinskog zakonika (¹) time što je zauzeo stav prema kojem je žalitelj mogao prepoznati grešku njemačkih carinskih tijela. To nije točno. Pojedini propisi bili su složeni, a njihov tekst nejasan i zbunjujuć. To posebno dokazuje korespondencija između Saveznog ministarstva financija i Komisije. Osim toga, protiv toga da je žalitelj mogao prepoznati grešku govore i trajanje i opseg pogrešne prakse njemačkih carinskih tijela.

Kao drugo, Opći sud je povrijedio članak 239. stavak 1. drugu alineju Carinskog zakonika time što je pravno pogrešno utvrdio očiti nehanj na strani žalitelja.

Kao treće, Opći sud nije dovoljno obrazložio svoju odluku u dvije točke te žalitelj ne može shvatiti kako je Opći sud došao do odluke.

(¹) Uredba Vijeća (EEZ) br. 2913/92 od 12. listopada 1992. o Carinskom zakoniku Zajednice (SL L 302, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 2., svezak 2., str. 110.).